

Molt humans, molt divins (II): el camí el portem dins

La gràcia del Baptisme, les virtuts teologals o la nostra dignitat de fills són forces que ens porten cap a Déu.

15/04/2021

Una cerca constant de Déu. Així va ser la vida de sant Agustí: una cerca apassionada que no sempre trobava els senders que veritablement el portaven cap a ell. En els seus anys de joventut el movia fortament el seu

interès per les lletres i l'admiració que les seves capacitats retòriques suscitaven en els altres. De vegades els seus impulsos més aviat l'allunyaven i, fins i tot, va abraçar maneres de pensar que l'allunyaven de la fe. Tanmateix, la cerca de la veritat i la lectura de la Sagrada Escriptura a poc a poc el van apropar al cristianisme. Potser tenint aquest procés en ment, i coneixent moltes persones sàvies amb qui va compartir inquietuds, però que no van arribar a Crist, sant Agustí va escriure que per més raonaments adequats que s'aconsegueixi assolir, «no tots troben el camí. Els savis del món comprenen que Déu és una certa vida eterna, immutable, però el veuen de lluny (...). El Fill de Déu, que és sempre la Veritat i la Vida en el Pare, en assumir l'home es va fer *camí* per nosaltres, que no teníem per on arribar a la veritat. Camina per l'home i arribes a Déu».[1]

Arribem a Déu a través de Crist

Potser no és difícil intuir que busquem Déu, que és ell qui ens espera al final del viatge. El mateix passa amb l'origen: al nostre interior identifiquem un impuls, i sospitem que ve d'ell. Tanmateix, pot ser més complicat experimentar que Déu també és *el camí*: s'arriba a Déu a través seu. I és precisament perquè puguem recórrer aquest camí el motiu pel qual va enviar al món el seu Fill; a ell no només el podem escoltar, mirar o tocar, sinó fins i tot *participar* de la seva vida. Jesús «no s'ha limitat a mostrar-nos el camí per trobar Déu, un camí que podríem seguir pel nostre compte, obeint-ne les paraules i imitant-ne l'exemple. Crist, més aviat, per obrir-nos la porta de l'alliberament, s'ha convertit ell mateix en el camí: “Jo soc el camí” (*Jn* 14, 6)». [2]

Ens ho confirma la litúrgia de la santa Missa quan, en acabar la pregària eucarística, el sacerdot proclama, aixecant el Pa i el Vi: «Per Crist, amb ell i en ell...». A Déu només hi podem arribar *per* Crist, *amb* Crist i *en* Crist. La seva persona és el camí pel qual hem de transitar, la veritat amb què podem arribar a la meta i la vida en la qual podem viure la nostra. Per això, des d'aquella primera vegada al cenacle, cadascuna de les celebracions de l'Eucaristia culmina en la comunió amb el cos de Jesús: Déu es fa aliment per al camí; el camí que és ell mateix.

Emprendre aquesta *ruta* fa possible la plenitud de la vida. «La fe neix del trobament amb el Déu viu, que ens crida (...). Es presenta com a llum en la sendera, que orienta el nostre camí en el temps».[3] Sant Josepmaria assaboria de manera especial la certesa d'haver trobat el

mateix Crist dels evangelis: «Jesús és el camí. Ell ha deixat en aquest món les petjades clares dels seus passos (...). Com m'agrada de recordar-ho!: Jesucrist, el mateix que ahir era per als Apòstols i la gent que el cercava, viu avui per a nosaltres».[4]

Tres feixos de llum

De Joan Baptista ens diu el quart evangeli que «vingué com a testimoni a donar testimoni de la llum, perquè per ell tothom cregués. Ell no era la llum, venia solament a donar-ne testimoni» (*Jn* 1, 6-8).

Aquesta llum de la qual Joan donava testimoni també es vol manifestar en cada batejat. En efecte, si Crist, com proclamem en una de les versions del credo, és «Llum de Llum», també es pot dir que els cristians que el reben i «creuen en el seu nom» (*Jn* 1, 12) són alhora llum d'aquesta Llum. Per això, quan demanem a Déu *llum per veure-hi*, estem demanant alhora

ser nosaltres mateixos, com el Baptista, testimonis de la Llum al món.

No en tenim prou amb el flaix que ens va permetre posar-nos en marxa; tampoc és suficient aquella brillantor que, projectada al fons de la vida, ens permet orientar-nos. Necessitem una llum que ens acompanyi des de dins. Necessitem una força que avivi la nostra. I aquest és el paper que exerceixen en la nostra ànima les virtuts teologals: la fe, l'esperança i la caritat, que són com tres feixos de llum, com els tres colors primaris de la vida de Déu en nosaltres. Aquestes tres virtuts, en efecte, «adapten les facultats de l'home a la participació de la naturalesa divina»;^[5] amb elles «Nostre Senyor ens fa seus, ens deïfica».^[6]

Fe, esperança i caritat corresponen, en cert sentit, a «les tres dimensions del temps: l'obediència de la fe

accepta la Paraula que ve de l'eternitat, i, promulgada en la història, es transforma en amor, en present, i obre així la porta de l'esperança».[7] La fe ens precedeix: ens diu d'on venim, però també on anem; no és només memòria del passat, sinó també llum que il·lumina el futur: ens obre a l'esperança, ens projecta cap a la vida. I, al centre del fil estès entre aquests dos pols, es desplega la caritat, que es conjuga sempre en temps present. Amb la força de la fe i la confiança de l'esperança ens podem dir: aquí i ara, en aquesta persona, en aquesta situació, jo puc ser, amb totes les meves limitacions, llum de Déu, amor de Déu.

La novetat ve de viure amb ell

«El món pateix molta necessitat, fills meus —deia en una ocasió sant Josepmaria—, perquè milions i milions d'ànimes no coneixen Déu,

encara no han vist la llum del Redemptor. Cadascun de vosaltres ha de ser —ho vol el Senyor— *quasi lucernæ lucenti in caliginoso loco*, com un fanal encès al mig de les tenebres». [8]

La llum que encén aquest fanal té dues fonts. La primera ens pertany pel simple fet d'haver estat creats a imatge i semblança de Déu. Aquesta font no ens abandona mai i es manifesta en la nostra capacitat per comprendre el que és veritable, en la nostra inclinació a estimar el que és bo i, fins i tot més profundament, en la nostra dignitat per haver sortit de la mà d'un creador summament intel·ligent, amorós, lliure, i no d'un atzar cec. A aquesta font de llum s'hi afegeix el torrent de la nostra «regeneració obrada en el Baptisme, que fa que tot cristià tingui, ontològicament, una nova vida que batega al seu interior». [9] Aquest sacrament guareix la ferida del pecat

que heretem dels nostres pares i ens fa més capaços d'il·luminar el nostre entorn.

Aquestes dues grans fonts —ser creats a imatge de Déu i el nostre Baptisme— ens impulsen a reflectir la llum de Déu. Quan un mestre de la llei, amagant-se dels altres, es va apropar fins a Jesús per preguntar-li com podia viure realment a prop de Déu, li va respondre: «Els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum» (*Jn* 3, 21). També les nostres accions, portades per la misericòrdia de Déu, generen llum si ens deixem impulsar per la nostra bondat i per la seva gràcia, si ens desposseïm del que ens porta a moure'ns, de vegades, en una direcció contrària. Aquesta familiaritat amb la llum de Déu, aquesta facilitat per optar pels seus béns majors abans que per altres d'aparents, es transforma a poc a poc en una «connaturalitat entre l'home i el bé veritable.

Aquesta connaturalitat es fonamenta i es desenvolupa en les actituds virtuoses de l'home: la prudència i les altres virtuts cardinals, i en primer lloc les virtuts teològals de la fe, l'esperança i la caritat».[10]

La identificació amb Jesucrist consisteix en el desenvolupament, per la gràcia i per l'acollida que donem a la nostra ànima, d'aquesta *connaturalitat* cada vegada més gran amb ell, de manera que puguem arribar a tenir els seus mateixos sentiments (cf. Fl 2, 5), les seves mateixes actituds. Com més s'avança en la intimitat amb Jesús, més ens adonem que buscar la santedat no consisteix principalment en la lluita per assolir l'altura d'un determinat estàndard moral, sinó en un camí confiat en Déu, pel qual sentim amb ell, patim amb ell, vibrem amb ell. Que bé ho il·lustrava sant Josepmaria: «En moments d'esgotament, de tedi, recorre

confiadament al Senyor, dient-li, com aquell amic nostre: “Jesús: Tu veuràs el que fas...: abans de començar la lluita, ja estic cansat”».[11] En això consisteix la responsabilitat del cristià: en respondre *amb ell*. «Jesús, soc aquí. Amb tu. Tu veuràs el que fas...».

La vida cristiana, entesa així, no consisteix a assentir un sistema d'idees, sinó a confiar en una persona: en Crist. Així ho han viscut tants homes i dones al llarg de la història. Avui no tenim cap altre missatge ni altres mitjans. Com ells, tenim la tasca d'il·luminar el món des de dins, com gràficament ho descrivien els escrits dels primers segles: «El que l'ànima és per al cos, això són els cristians en el món (...). Déu els ha assenyalat un lloc altíssim i no els és lícit desertar-ne».[12] Ser ànima del món: aquest és el nostre

camí, i el camí el tenim dins. És
Jesucrist, que ens estima, com ell,
molt humans i molt divins.

Carles Ayxelà

[1] Sant Agustí, Sermó 141, núm. 1; 4.

[2] Congregació per a la Doctrina de
la Fe, carta *Placuit Deo*, núm. 11.

[3] Francesc, *Lumen Fidei*, núm. 4.

[4] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 127.

[5] *Catecisme de l'Església catòlica*,
núm. 1812.

[6] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 98.

[7] J. Ratzinger, *Communio. Un
programa teològic y eclesial*,
Encuentro, Barcelona 2013, p. 303.

[8] Sant Josepmaria, apunts d'una reunió familiar, 2.VI.1974.

[9] Mons. Fernando Ocáriz, “La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia”, a: *El Opus Dei en la Iglesia*, Rialp, Madrid, 2001, p. 173.

[10] Sant Joan Pau II, encíclica *Veritatis splendor*, núm. 64.

[11] Sant Josepmaria, *Forja*, 244.

[12] *Carta a Diognet*, VI.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/molt-
humans-molt-divins-ii-el-cami-el-
portem-dins/](https://dev.opusdei.org/ca/article/molt-humans-molt-divins-ii-el-cami-el-portem-dins/) (06/08/2025)